στίας τοῦ Λαοῦ πρὸς τὸ Στέμμα—τὸν σπόρον ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἡ Σανίδα ἀνεβλάστησε.

Ὁ κ. Δηλιγιάννης εὑρῆκε κάτω ἕτοιμο τὸ ἔδαφος. Αὐτὸς λίγο ἐκοπίασε. Κι' αὐτὸς για ἕνα μόνον ἠμπορεῖ νὰ καυχᾶται, τὸ ὁποῖον εἶνε δημιούργημά του καὶ κτῆμα του, ὅτι ἔκαμε τὸν ἀγαθὸν καὶ ἀφελῆ λαὸν νὰ πιστεύσῃ πῶς ὑπονομεύεται τὸ Σύνταγμα, πῶς ὁ Βασιλεὺς ἐβάλθηκε σώνει καὶ καλὰ νὰ ἀτρέψῃ τὸ Πολίτευμα καὶ νὰ μᾶς διοικήσῃ Μοναρχικῶς.

Ἡ Μοναρχία ἐχρειάζετο στὸν κ. Δηλιγιάννην γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τοὺς θεσμούς του—τὸ πολιτικόν του δηλ. πρόγραμμα. Καὶ οἱ θεσμοὶ πάλιν τοῦ ἐχρειάζοντο γιὰ νὰ τοῦ φιλοτεχνήσουν τὴν Σανίδα—τὴν μονην δηλ. καὶ τὴν κραταιὰν αὐτὴν Δύναμιν ἡ ὁποῖα τὸν βαστάει στὴν Ἀρχήν.

Εἰργάσθη λοιπὸν κανονικώτατα ὁ ἄνθρωπος! Διὰ τῆς Μοναρχίας στοὺς Θεσμοὺς, καὶ διὰ τῶν Θεσμῶν στὴν Σανίδα. Μένει τώρα νὰ ἰδοῦμε καὶ σὲ ποιὸ λιμάνι ἀσφαλὲς θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ ἡ Σανίδα του.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗΝ

Συνέχεια τῆς Κυβερνητικῆς Δημοκοπίας.—Πότε, πῶς καὶ γιατὶ δημοκοποῦν οἱ Ἀρχηγοὶ τῶν Πολιτικῶν κομμάτων. — Τὸ Στέμμα ἐνθαρρύνει τὴν Δημοκοπίαν τῶν Συμβούλων Του.

ΣΑΡΩΝΙΚΟΣ

Δὲν τραγουδῶ τὴ δόξα σου. Στὴν πρωϊνὴ γαλήνη
Ὁ κρουσταλλένιος ψλοῖσβος σου τὴν κελαϊδεῖ τερπνά,
Καὶ πάλι ὅταν βυθίζεται ὁ ἥλιος κι' ὅταν χύνῃ
Τοὺς μενεξέδες σε γιαλοὺς καὶ γραμμωτὰ βουνά,

Στῆς Σαλαμῖνος τὸ νησὶ τριγύρω πλημμυρίζει
Ἀπάνω ἀπὸ τὸ γαλανὸ καὶ ἀτάφανο νερό,
Μια λάμψη, μόλις ρόδινη, τὴ μέρα νὰ θυμίζῃ
Ποῦ ὁ' εἶχε βάψῃ ἄλικο τὸ αἷμα τὸ ἱερό.

Τὰ καραβάκια τραγουδῶ ποῦ πᾶνε γιὰ τὰ ξένα,
Κι' ὡς δείχνουνε στὸ βάθος σου ψιντάσματα πανιῶν,
Σὰ στοιχειωμένα φαίνονται, κι' ὅσα εἶδα ἐγὼ σβυμμένα
Λέω πῶς τὰ σέρνουν στὴ σιωπὴ τῶν ἔρμων λιμανιῶν

Τὶς βάρκες μὲ τὸ δίχτυα τους καὶ μὲ τὰ πεταχτάρια,
Καὶ κάτω ἀπὸ τὴ τέντα τους τὴ ψιτώχεια τοῦ ψαρᾶ,
Κι' ἀκόμα μὲ στὰ δίχτυα τους φανταχτερὰ τὰ ψάρια
Νὰ σπαρταροῦνε κωμικὰ μαζὶ καὶ θλιβερά.

Μὲ παίρνει τοῦ Σιρόκου σου ἐμένα ἡ ἄγρια λάμια,
Ὅταν ανοίγῃ ἔτσι βαθιὰ τὸ κῦμα καὶ κυλᾷ
Γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ λίγο φῶς στὰ σκοτεινὰ θαλάμια,
Καὶ πάμ τὴ νύχτα τοῦ βυθοῦ στὰ σύννεφα ψηλά.

Καὶ τότε ἀκούω τοῦ κύματος τρελλοὺς τραγουδιστάδες
Νὰ παίρνουν τὴν ἀόριστη καὶ μυστικὴ πνοὴ
Ποῦ κρύβουνε στοὺς κύκλους των θαμένη, οἱ ἀχιβάδες
Καὶ μιὰν ἀτελείωτη ἀπ' αὐτὴ νὰ ψιτείνουνε βοή...

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Ο ΦΙΛΟΣ ΜΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΩΘΗΚΕ

«... Πολὺ ἀκόμα δὲ θὰ διψᾷς
φλογισμένη καρδιά!
Ὑπόγεση εἶνε στὸν ἀγέρα
ἀπ' ἄγνωστα στόματα μοῦ σαλπίζεται
—ἡ μεγάλη αὔρα ἔρχεται.

Νίτσε

— Πάει, τελείωσε! τελείωσε ἡ παλιὰ δουλειά! τώρ' ἀρχίζουμε τὴ νέα... Ὑπογράψαμε πειὰ μὲ τοὺς παλαιοὺς τὸ συμβολαιο ποῦ μοῦ ζήτησαν... ἔδωκα τὴν ὑπογραφή μου... πέταξα τὸνομά μου καὶ δὲν ἔχω τίποτε πειὰ μαζῆ τους! Δὲν ἔχω πειὰ ὄνομα! τί μοῦ χρειάστηκε ἕως τώρα; τί περισσότερο παρὰ γιὰ νὰ μὲ καλοῦν στὸ παλιό, στὸ ψευτοπαίχνιδο τους; δὲν ἔχω πειὰ ὄνομα... δὲ θὰ τὸ ξανακούσω .. δὲ θὰ ξανατρομάξω στὸ ἄκουσμά του... τώρα καὶ μπρὸς θὰ μιλῶ καὶ θ' ἀκούω τὸν ἑαυτό μου... κι' ὁ ἑαυτός μου εἶνε ἑαυτός μου παντοῦ καὶ πάντοτε... Θυμᾶσαι τὸ δηλητήριο ποῦ μᾶς εἶχε δώσει νὰ πιοῦμε κάποιος; Δὲ τὸ ξεχνῶ μὰ καὶ δὲ τὸ χαμπαρίζω! Τὸ πίνω καὶ σὰ θέλω τὸ βγάζω σὲ λίγο ψεύτικο! «Οἱ σημερινοὶ ποτὲ δὲ θύστεργαν, δὲ θιπεφάσιζαν νὰ θυσιασθοῦν γιὰ τὸ χατῆρι τοῦ μέλλοντος. .» Ὦ τὸ δηλητηριαστή! «δὲ θ' ἀποφάσιζαν νὰ θυσιασθοῦν!» γιατὶ νὰ θυσιασθοῦν; Ἡ ἐλευθερία μου λοιπὸν πρέπει νὰ χρωστᾷ εὐγνωμοσύνη στὴ θυσία μου; Ὄχι! Ἐλευθερία δεμένη μὲ τῆς ἀνθρώπινες ἐφευρέσεις δὲν εἶν' ἐλευθερία. Εἶν' ἀκόμη σκλαβιά... εἶνε σὰν νὰ μὴ πιστεύῃς πῶς ἔκαμες ἕνα τέτοιο δρόμο καὶ στέκεσαι καὶ βλέπεις πίσω σου σὰ νὰ θέλῃς νὰ ξαναγυρίσῃς .. γιατὶ δὲν εἶσαι ἄξιος νὰ πᾷς πειὸ μπροστά! Μὰ ἐγὼ εἶμαι πειὰ ἐλεύτερος! καὶ δὲ στρέφω τὰ μάτια μου.. τραβῶ μπρός! Ἄ, τί κλωτσιὰ ἦταν αὐτὴ ποὔδωκα στὸ σπάγγο ποῦ μοῦχαν μπερδέψει τὰ πόδια... ποιὸς, ἀλήθεια. μοῦχε δέσει τὰ χέρια καὶ πρὸ πάντων τὰ μάτια καὶ μοῦλεγε πῶς ὁ σπάγγος εἶν' ἀλυσσίδα; Κανένας ἀπὸ τοὺς ἀνύπαρχτους ἀψεντάδες, βέβαια, ποῦ κατασκεύασαν γιὰ ὡρισμένην ἐποχὴ καὶ γιὰ ὡρισμένες ἀνάγκες οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι. . Ἀλλοίμονο! καὶ μεῖς ποὔμαστε οἱ τελευταῖοι τοῦ εἰδους μας, ἐξακολουθοῦσαμε νὰ γυρίζωμε στὴ «διαγεγραμμένη περιοχὴ» μὲ δεμένα μάτια! Ἔννοιωσες ἐσὺ καμμιὰ θυσία, ἐσὺ ποῦ ἐλευθερώθης πειὸ μπροστά, θυσία ποῦ νὰ σὲ παρακολουθῇ;

— Ἔννοιωσες στῆς πρῶτες στιγμὲς μετὰ τὴ κλωτσιά μου, τῆς κλαψιάρικες παρακλήσεις ἑνὸς σάπιου μισαποθαμένου.. ποῦ τὸν ἀπιτελείωσα μὲ μια γερὴ γροθιὰ στὸ σύβερκο καὶ τὸν ἐκαταχώνιασα εἰς ἕναν ὑπονομο ..

— Τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν ἔννοιωσα... ὁ σπάγγος ἔσπασε κι' οὔτε ξαναφάνη στὸ δρομο μου.

— Αὐτὸ ἐμηγείτοι... ἐλευθερώθης ἔπειτ' ἀπὸ ἄλλους. . ἀπὸ λίγους ἄλλους.

— Δὲν ἤξερα πῶς εἶχαν κι' ἄλλοι ἐλευθερωθεῖ!.. μοῦ τὸκρυβαν...

— Αὐτὸ σ' ἔσωσι... Ἔτσι τὸ πῆρες κατάδικό σου τὸ ἔργο .. τὸ πῆρες σὰ νὰ πρέπε νὰ τὰρχίσῃς ἐσὺ πρῶτος... σὰ νὰ μὴ μποροῦσε νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς. . Ὦ! μακάρι ὅλοι ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ ἐμᾶς νὰ τὸπαιρναν ἔτσι! Γιὰ πές μου... πῶς ἔγινε:

— Ἤτανε νύχτα... ἐννοιωθα μέσ' ἀπ' τὸ μαντῆλι πῶς τὰ μάτια μου ἄνοιξαν. ἤθελαν νὰ ἰδοῦν... τὰ αἰστανόμουν σὰν ἐξυγειωμένα ἄλογα νὰ χλιμιντροῦν ἀνήσυχα .. μὰ τὸ μαντῆλι ἦταν δύσκολο νὰ πέσῃ... ἀγωνιζόμουν καὶ ἕνας ἴδρωτας καφτερὸς μοῦκαιγε τοὺς κροτάφους... σ' αὐτὴ τὴν ἔνταση τῶν δυνάμεων .. ἄκουσα· εὐλογημένη ἀτιγμή! Ἄκουσα στὴ διπλανὴ κάμερα ποὔλεγαν: Τί ἔχουμε 'μεῖς ν' ἀνακατευτοῦμε: τί μᾶς μέλλει; ἂς εἶνε καλά...» κ' εἶπαν τὸνομα ποῦ μᾶς εἶχαν δώσει... ταράχτηκα! νόμισα γιὰ μιὰ στιγμὴ πῶς τἄλεγα 'γὼ αὐτὰ τὰ λόγια .. Ἴσως νὰ τὰ εἶχα πῆ κάποτε. Ἄ! ἔτσι λοιπόν! Ἂς ἦμαι καλὰ ἐγὼ, ὁ—κ' εἶπα τότε τὸνομά μου—ἀφ' ὅ εἶν' ἔτσι, ἂς εἶνε... Σᾶς πετῶ τὸνομά μου... κι' ἐγὼ φεύγω,.. Ἐφρύαξα, δὲ μιλοῦσα. Εὐλογημένη νύχτα! Σὰν πέταξα στὴ διπλανὴ κάμερα τὸνομά μου, δίνω μιὰ τελευταία κλωτσιὰ, σπάζει ὁ σπάγγος, λυῶνται τὰ πόδια μου, τὰ χέρια μου... ρίχνω τὸ μαντῆλι καὶ τρέχω ἀλαλιασμένος στὸ δρομο... ἀνάσαινα .. ἀνάσαινα γιὰ πολλὴ ὥρα... ἔβλεπα πῶς εἴμουν γιὰ καλὰ ἐλεύτερος... πηδῶ καὶ σὰν ἀθῶος κατάδικος ποὔφυγε ἀπὸ τὴ φυλακή του... τρέχω κατὰ τὸ βράχο· τὸν ἀνέβηκα σὰν ἀγριοκάτσικο... Ἐκεῖ θέλησα νὰ σταθῶ... μὰ δὲ μποροῦσα... τὰ πόδια μου δὲ μάκουγαν... καὶ τρέχω... τρέχω ψηλότερα ὡς ποῦ 'χάραξε... Ὦ! μονάχος κι' ἐλεύτερος στὴν εὐλογημένη μου χαραυγὴ εἶδα—Ὦ! τῆς χαρές μου καὶ τοὺς πόθους μου!—εἶδα γιὰ πρώτη φορὰ πέρα τὴ θάλασσα θαμπὴ καὶ θαμπὰ τ' ἀκρεβούνια... σὲ λίγο χρυσώθηκαν ἀπὸ τὸν ἥλιο... ἡ θαμπάδα χάθηκε ὅπως τὸνομά μου, καὶ γεμᾶτος ἀπ' αἴσθησι ἄκουα ὅλα τὰ σιγοψιθυρίσματα τοῦ μακροῦ δάσους... κι' ὀσφραινόμουν ὅλα τὰ εὐωδιάσματα τῆς πολύχρωμης φύσεως...»

Καὶ σὰν Πρόσπερος ἐγώ, ὅλος μάγεια καὶ πνευματικὴν ἐνέργεια τοῦ εἶπα: Γύρε τώρα στὰ μαλακὰ χορταράκια σου, ποῦ εἶνε ὡραῖα στὸ δρισερὸν ἴσκιο τους, νἀποκοιμηθῆς, ἀδελφέ μου, γιὰ νὰ ἰδῆς τὴ συνέχεια αὐτοῦ τοῦ ὄνειρου... ἀγαπημένε ἀδελφέ μου, γύρε νἀποκοιμηθῆς».

Κι' ἀποκοιμήθηκε ὁ ἐλευθερωμένος ἀδελφός μου. Ὁ Ἄριελ μαζῆ μὲ τοὺς ἄλλους ἀερίους συντρόφους του, σιγοψάλλοντας ἔστησαν ἕνα χορὸ ἀπὸ τοὺς καλλίτερους ποῦ ξέρουν καὶ ἡ Ἴριδα γιὰ χάρι τῆς Ἁρμονίας ξεδιπλώθη ἀπὸ πάνου μας μὲ ὅλα της τὰ ὡραῖα χρώματα...

Ο ΠΟΡΤΙΕΡΗΣ

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ

ΓΑΒΡΙΗΛ Δ' ΑΝΟΥΝΤΣΙΟ

ΟΝΕΙΡΟ ΕΑΡΙΝΗΣ ΠΡΩΪΑΣ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΑΜΠΕΛΕΤ

«Γιὰ ἕνα στεφανάκι;
Τὸ τραγοῦδι τοῦ Παμφίλου»

Πρόσωπα τοῦ δράματος

Ἡ Τρελλὴ
Βεατρίκη
Βιργίνιος
Ὁ Γιατρὸς
Θεοδότη
Σιμωνέττα
Παμφίλος

(Μία εὐρύχωρη στοὰ, τὲ μίαν ἀρχαία τοσκανικὴ ἔπαυλι ὀνομασμένη Ἀρμιράντα, ἀνοιγμένη μεταξὺ πετρίνων στύλων, φωτεινὴ καὶ ἥσυχη καθὼς μία πτέρυγα μοναστηριοῦ. Ἐπάνω στοὺς κάθε μιαν ἀπὸ τὶς δύο πλάγιες πλευρὲς, εὑρίσκεται μία θύρα μὲ τὸ ἐπιστύλιο σκαλισμένο μεταξὺ δύο ἀγαλμάτων, ἀνυψωμένων ἐπάνω σὲ ὑποβαστάγματα. Ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ ἐλεύθερα τόξα τῶν στύλων, ποῦ ἡ χελιδονοφωλιὰ μόνον στολίζει, φαντάζει ἕνας κῆπος περιτριγυρισμένος μὲ φράκτες κυπαρίσσων καὶ λόφων ἀπὸ ὅπου προβάλλουν, σὲ ὅμοια διαστήματα, πυκνόφυτα ἀμάραντα κομμένα σὲ σχέδιο στρογγυλῶν νεκρικῶν καλπῶν. Στὸ μέσον εἶνε ἕνα πέτρινο πηγάδι, κι' ἐπάνω εἰς τὰ χείλη του στρυφογυρίζει ἕνα σιδερένιο κλῆμα, μὲ τὰ τσαμπιά του σκουριασμένα καὶ συμπλεγμένα σὲ τρόπον ὥστε νὰ συγκρατοῦν τὲς ὑδρίες. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, πλαγιασμένες ἐπάνω στοὺς ὁλόγυρα τείχους, προβάλλουν ἡ στέγες ὅπου εὐημεροῦν προφυλαγμένα τὰ ξυνόδενδρα στὰ μεγάλα καὶ κοκκινωπὰ ἀγγεῖα ἀραδιασμένα ἐπάνω στὰ σκαμνιὰ μὲ διαφορετικὴ τάξι. Ἀνάμεσα ἀπὸ μία κιγκλιδωτὴ θύρα, στὸ βάθος, φαίνεται τὸ ἄγριο δάσος ὅπου παίζει ὁ πρωϊνὸς ἥλιος· ὅραμα ἀπεριορίστων δυνάμεων καὶ χαρῶν. Στὴ στοὰ, γύρω ἀπὸ τὰς πλίνθους τῶν στύλων, εἶνε μαζωμένα ἄπειρα ἀγγεῖα ἀνθεμίδων, ἀπείρως γλυκῶν στὴ λεπτότητά τους τὴν παιδική, ἀπέναντι στοὺς στερεοὺς καὶ μακροβίους φράκτας. Καὶ ὅλες ἡ χάρες τῆς νέας ἀνοίξεως σκορπίζονται στὴν αὐστηρὴ καὶ μελαγχολικὴν ὄψιν ποῦ γεννοῦν ἡ συμμετρικὲς μορφὲς τῆς ἀμαράντου καὶ κρυφῆς πρασινάδας· ὥστε ὁ κῆπος γεννᾷ τὴν ἀνθρωπίνην εἰκόνα ἑνὸς συλλογισμένου ἀνθρώπου κάτω ἀπὸ ἕνα ὁλόδροσο στεφάνι).

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Ὁ κηπουρὸς Παμφίλος, κάτω ἀπὸ τὴ στοὰ καταγίνεται νὰ κλαδεύσῃ ἕνα χαμόδενδρο πορτοκαλλιᾶς, νεοβαλμένο ἀπὸ τὸ θερμοκήπιον καὶ ἕτοιμο νἀνθίσῃ μέσα σ' ἕνα ἀγγεῖον ἀκουμπισμένον ἐπάνω σ' ἕνα ἐπιστύλιο ἀναποδογυρισμένο. Ἡ νέα φύλαξ Σιμωνέττα, εἶνε κοντά του καὶ παρακολουθεῖ μὲ πλάνα μάτια, σχεδὸν ἐκθαμβα τὸ ἔργον τῶν ἐμπείρων χειρῶν).

ΠΑΜΦΙΛΟΣ τραγουδῶν:

Γιὰ ἕνα στεφανάκι
Ποῦ εἶδα μιὰ φορὰ,
Στὸ κάθε λουλουδάκι
Σπαράζει μιὰ καρδιά.
Μέσα 'στὸ περιβόλι
Ἡ νύμφη μου θἀλθῇ
Μονάχη νὰ μ' εὑρῇ,
Μ' ἀγάπης μέθη ὅλη·
Μέσα 'στὸ περιβόλι...

Λύριο θὰ ξανοίξουν ὅλα τὰ λουλούδια... Ἑκατομμύρια λουλούδια. . Δὲν εἶδα ποτὲ μία πλειὸ ὡραία ἄνθησι. Τὰ μελίσσια θἄρχουν νὰ βυζάξουν φέτος 'στὴν Ἀρμιράντα! Κάτω ἀπὸ τὶς στέγες ἀκούγετε ἕνα βοΐσμα ποῦ ζαλίζει.